

SFÂNTUL GAVRIIL GEORGIANUL CEL NEBUN PENTRU HRISTOS

Copyright © Editura Iona 2021
Toate drepturile rezervate. Orice reproducere
a acestei lucrări, parțială sau integrală, prin orice mijloace,
nu poate fi realizată decât cu acordul explicit
al Editurii Iona.

Autor: Cătălin Grigore
Ilustrator: Adela Maria Calistru
Redactor: Cristina-Alina Carp
Tehnoredactare: Alexandra Grigore

EDITURA IONA
București, România
Tel. 0724490846
E-mail: edituraiona@gmail.com
Comenzi online:
www.edituraiona.ro

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.

povestită de Cătălin Grigore
cu ilustrații de Adela Maria Calistru

Cel care avea să devină Sfântul Gavriil Georgianul s-a născut în capitala Georgiei, Tbilisi, în anul 1929, fiind cel mai mic copil al părinților lui, Vasile și Varvara Urghebadze. La Botez a primit numele Goderdzi. Erau vremuri grele, deoarece Georgia devenise o țară comunistă, așa că cei care credeau în Dumnezeu erau prigoniți, iar bisericile erau închise sau dărâmate. Tatăl lui Goderdzi, care era ateu, a fost omorât când băiatul avea aproape doi ani, iar cei apropiați au început să-i spună acestuia Vasiko.

Vasiko era un copil foarte blând și avea o distracție neobișnuită: lua un băț și începea să alerge cât îl țineau picioarele fluturându-l deasupra capului, în timp ce păsările îl urmau ciripind. Îi plăcea să construiască bisericuțe din pietricele de prund și să aprindă în ele chibrituri drept lumânări. Acest îndemn venea numai de la Dumnezeu, fiindcă familia lui nu se ruga și nu mergea la biserică de frica prigoanei comunistilor.

Într-o zi, pe când avea șapte ani, băiatul l-a auzit pe vecinul lui certându-se cu un alt vecin, care i-a zis: „M-ai chinuit ca pe Hristos pe Cruce!” Aceste cuvinte i-au stârnit curiozitatea, drept care a mers la omul care le rostise și l-a întrebat: „Cine este Hristos și de ce a fost chinuit pe Cruce?” Vecinului îi era frică să vorbească despre Hristos, dar l-a îndemnat să întrebe la biserică din apropiere, care fusese închisă de comuniști și avea un paznic. Vasiko s-a grăbit să-l găsească pe paznic, care i-a deschis biserica, i-a arătat Crucea și i-a zis: „Acesta este Hristos pe Cruce. Dacă vrei să știi mai multe, trebuie să citești viața lui Hristos.”

Văzându-i evlavia, mama lui s-a îngrijorat și a început să-l certe pentru că se ruga și iubea icoanele. Pe Vasiko îl durea inima să vadă că Varvara nu-i înțelegea chemarea de la Dumnezeu, aceea de a le sluji Lui și oamenilor. Băiatul simțea că nu putea trăi altfel, dar Varvara era atât de nemulțumită, încât uneori îl bătea. Varvara și Vasiko erau într-o luptă: el nu înceta să trăiască creștinește, iar ea încerca să-l facă să renunțe la Hristos. Într-una din zile, când mama i-a luat Evanghelia și a aruncat-o cu mânie la toaletă, Vasiko a înțeles că nu mai avea altă cale decât să plece de acasă.

Băiatul a luat Evanghelia și a curățat-o, apoi a strâns-o la piept cu suspine. În acea noapte, după ce familia lui a mers la culcare, și-a pus câteva lucruri într-un rucsac și a părăsit casa părintească. A mers toată noaptea și toată ziua următoare, până când a ajuns la Mănăstirea Samtavro, în vechea capitală a Georgiei, Mțheta. Stareța Anusia a fost foarte impresionată de credința băiatului, l-a primit cu căldură și l-a hrănit, dar i-a spus că nu putea rămâne într-o mănăstire de maici. De aceea, l-a sfătuit să găsească o mănăstire de călugări.

Mult i-a plăcut copilului la Mănăstirea Samtavro! Acolo, se afla o copie a icoanei Maicii Domnului Portărița din Sfântul Munte Athos, iar Vasiko s-a rugat ca Dumnezeu să-i dăruiască o chilie în acea mănăstire. Rugăciunea lui avea să-i fie împlinită abia mulți ani mai târziu, fiindcă atunci a fost nevoit să plece la Mănăstirea de monahi Betania.

După aceea, Ieromonahul Gavriil s-a întors la Tbilisi și a ridicat în curtea casei părintești o mică mănăstire. Din când în când se închidea aici, plângea și se ruga lui Dumnezeu să dăruiască din nou credință poporului georgian.

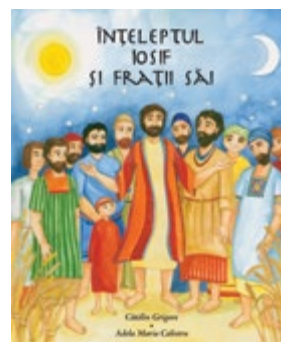
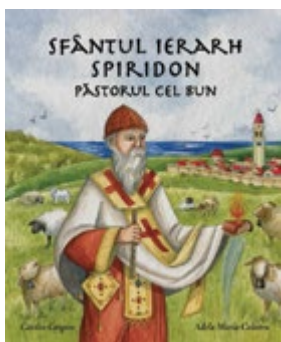
Pe 1 mai 1965, comuniștii au sărbătorit cu mare fast Ziua Internațională a Muncii. Era chiar Sâmbăta Luminată, dar comuniștilor care se aflau la tribună și oamenilor adunați în piața centrală din Tbilisi nu le păsa de sărbătoarea creștină. Părintele Gavriil tocmai slujise Liturghia și trecea pe acolo când a văzut un uriaș portret al lui Lenin, întemeietorul comunismului, atârnat pe fațada unei clădiri și iluminat de jur împrejur cu becuri. Deasupra portretului se afla o pancartă pe care era scris: „Glorie marelui Lenin!” Peste tot se auzeau muzică și strigăte de bucurie.

Dragostea de Dumnezeu a Părintelui Gavriil n-a putut permite să continue acel spectacol al dușmanilor credinței. Așadar, a mers la biserică și a luat de acolo niște kerosen și o cutie de chibrituri. După aceea, s-a întors în piață, s-a strecurat în spatele tribunei unde se afla portretul, a turnat kerosen peste el și i-a dat foc. Becurile din jurul tabloului au explodat, iar acesta a fost cuprins de flăcări.

Atunci Părintele Gavriil și-a întins mâinile spre cer și le-a strigat comuniștilor: „Slava nu se cuvine acestui dușman al Bisericii, care e mort, ci lui Iisus Hristos Dumnezeu, Care ne-a dăruit viața veșnică!” În acel moment mulțimea s-a năpustit cu furie asupra lui și l-a bătut până aproape de moarte. Dacă nu ar fi intervenit miliția, acesta i-ar fi fost sfârșitul, dar el era pregătit să moară propovăduindu-L pe Hristos.

La Editura Iona au mai apărut:

Comenzi online:

www.edituraiona.ro

Tel.: 0724490846

E-mail: edituraiona@gmail.com